

РЕШЕНИЕ

№ 6715

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **7955** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат Г. Ф. с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, офис 11 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1117-0455266/17.06.2021 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място], потвърдена с Решение № ГДФК – 172/09.07.2021 г. на директора на дирекция „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място].

В жалбата се твърди, че процесната заповед е незаконосъобразна и неправилна и е издадена в противоречие с целта на закона. Инвокирани са доводи, че административният орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 6 от АПК, съгласно която административните актове следва да засягат интересите на заинтересованите лица във възможно най-малка степен, т.е. в случая не е спазен принципа на съразмерност. Посочено е, че при издаване на акта не е взето предвид, че в обекта има назначени работници, които ще останат без работа, ако същият бъде затворен. Според оспорващия, наложената ПАМ не изпълнява предвидената в закона превантивна функция, а има за цел да предизвика загуби и вреди на сочения за нарушител. Сочи се, че ще настъпят и трудно предвидимите последици, включително ще бъде ощетен и държавния бюджет.

По време на проведените заседания по делото, оспорващият се представлява от

адвокат Ф., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на Началник на отдел „Оперативни дейности“, при ТД на НАП – С., не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт Е. оспорва жалбата и претендира присъждане на разноски.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 07.06.2021 г., в 11,15 часа, длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място] са извършили проверка на търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При извършена контролна покупка на един брой дамска чанта на стойност 59,00 лева, заплатена в брой от проверяващите, е прието плащане от името на дружеството, за което не е издадена фискална касова бележка (фискален бон) от регистрирано в обекта фискално устройство модел с № 4455653, което в момента на проверката е било в работен режим.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка № 0455266/07.06.2021 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В същия е отразено, че разчетената касова наличност от фискалното устройство е 20,00 лева, а фактическата наличност е 79,00 лева.

Изложените факти са дали основание на административният орган да приеме, че [фирма] не е спазил реда и начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, което е основание за налагане на ПАМ по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС.

При оспорването по административен ред Директорът на Дирекция „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е потвърдил оспорената заповед.

Със заповед ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г. Изпълнителният Директор на НАП е оправомощил началниците на отдели „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален Контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 186 от ЗДДС.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на Дирекция „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е връчено на представител на търговеца на 26.07.2021 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 04.08.2021 г. (вх. № 27436), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване

на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. В нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

По силата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагане на принудителната административна мярка по, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето, а наличните стоки в тези обекти и прилежащите към тях складове се отстраняват от лицето или от упълномощено от него лице. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения.

В конкретния случай не е спорно, че [фирма] не е изпълнило задължението за регистриране на извършена продажба на стоки, чрез издаване на касова бележка от работещото в обекта фискално устройство на посочената по-горе дата. Съдът не приема довода на оспорващия, че това се дължи на факта, че неиздаването на фискален бон е станало поради неволна грешка на продавачката. Допълнителен, макар и косвен аргумент, в подкрепа на направените от органите по приходи констатации е и обстоятелството, че между регистрираната според ФУ касова наличност и действително установената в касата такава е налице разлика от 59,00 лева, което съвпадат със стойността на направената контролна покупка. Жалбоподателят не представи никакви доказателства, които да оборят констатациите на органите по приходите или да обяснят констатираната разлика. При тези факти, следва да се приеме, че са налице предвидените от закона предпоставки за налагане на принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС и приложението на чл. 187 ЗДДС. Принудителната административна мярка се прилага независимо от ангажиране административно-наказателната отговорност на дружеството.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, съответства на чл. 22 ЗАНН - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Възраженията за нарушение принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК са неоснователни. При налагането на ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС органът по приходите действа при обвързана компетентност. В този смисъл е и константната практика на ВАС (Решение № 10323 от 5.10.2016 г. на ВАС по адм. д. № 8979/2015 г., Решение № 11983 от 9.10.2014 г. на ВАС по адм. д. № 16784/2013 г., Решение № 5861 от 29.04.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2540/2014 г. и други).

За пълнота е необходимо да се отбележи, че в разглеждания казус не намира приложение разпоредбата на чл. 186а от ЗДДС.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 171, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд

С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], чрез адвокат Г. Ф. с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, офис 11 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1117-0455266/17.06.2021 г., издадена от началник на отдел „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място], потвърдена с Решение № ГДФК – 172/09.07.2021 г. на директора на дирекция „Оперативни дейности“, в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната Агенция за приходите на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7955 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.